

Játszótéri anyák

Az utcákon sétálnak, kint, pedig a kinti élet
bent zajlik a sok-sok homlokzat mögött.
A délelőtti fényben, mikor már meleg van,
de még nincsen hőség: épp eddig tart a nyár.

A délelőtti fényben övök itt az utca,
ők a tologatók népe:
a játszótéri anyák a gyereket,
a nyugdíjasok a bevásárlószatyrot,
a hajléktalanok pedig mindenüket cipelik.
Boldognak kell elképzelnünk őket.

Kicsorduló ordításukat ott benn a szívből,
hogyan maguk urai,
és az idő, a növekvő súlyoké.
Ahol nincs más szerep, mint várni,
és látni, hogy a várakozás testet ölt,
egyre nehezebben tolható.

A dolgozó élet partján mennyi munka!

A játszótéri anyák semmit nem tanulnak.
Az anyósokat szidják, úgy, ahogy majd őket
– legfeljebb harminc év. És az igazság
csak málha: nem lakik sehol.

A játszótéri anyák. Mind regényt akarnak írni,
de csak a bevásárlócéduláig jutnak,
és amit főznek, este feleszi a férjük,
s ami ők, a gyerek.
Pedig ami a részük, az már nem maguk.

Türelmetlenek, és semmit nem tanulnak.
Pedig innen már meglesz minden érkezés.
Innen már átüt az utolsó naptárlap a többin.
Hiába cseng még, mint a felhúzható játék,
édes verkli, hiába csengi mindig ugyanazt,
már megszülték azokat, akik túléltek őket.

A dolgok, amikről nem beszélünk

Unalmas vendégség lesz.
Mint egy túlvárt találkozás egy levélbaráttal,
aki pedig a képen, amit küldött magáról, szép volt
és szőke. Mi sem mondunk nekik semmi izgatót:
nem éneklünk el egy bravúr áriát, csupa magas C-vel!

A dolgok, amikről nem beszélünk,
és az összes kis tenyészgyöngy titkunk.
Itt lesznek ők. És mi sorra vesszük
majd mindazokat, akik rossz időben mentek el,
és akik rosszkor maradtak itt.
A férfiakat, akiket nem kívánsz már,
pedig *azóta* kigyúrták magukat,
és szálkásak lettek – száłka a szemben,
hogy egyikük sem lett fiatalabb!

Az órában, mikor megnyúlnak az árnyak,
és hirtelen éles lesz minden,
mindjárt este lesz, és, tudod, ha nyár van,
könnyű az estét nem észrevenni;

pedig itt állnak, már a kapuban várnak
a dolgok, amikről nem beszélünk,
és a dolgok, amikre nem is gondolunk.

Turi Tímea (Makó, 1984): költő, író, újságíró. Kötete a Kalligramnál: *Jönnek az összes férfiak* (2012).